

Sygn. akt II AKa 147/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dariusz Malak

Sędziowie: SA Krzysztof Ciemnoczołowski

SO del. Rafał Ryś (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. S. K.

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2020 r.

sprawy z wniosku

A. Ł.

A. B.

S. Ł.

W. Ł.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawców

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. akt **XI Ko 824/19**

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie XIII w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców kwotę 1.344 (tysiąc trzysta czterdzieści cztery) złote tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, tj. po 336 (trzysta trzydzieści sześć) złotych na rzecz każdego z wnioskodawców;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców kwotę 960 (dziewięćset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w II instancji tj. po 240 (dwieście czterdzieści) złotych na rzecz każdego z wnioskodawców;

IV. pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 147/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26.02.2020 roku, sygn. akt XI Ko 824/19 (o odszkodowanie i zadośćuczynienie)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

☒ w części	#	co do winy	
#	co do kary		
☒	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

[]	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
[]	art. 439 k.p.k.	
[]	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	☒	zmiana
---	-----------	-------------------------------------	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

--	--	--	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 481 §1 kc, poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, polegające na zasądzeniu <u>odsetek</u> ustawowych od chwili uprawomocnienia wyroku, w miejsce odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, pomimo wyraźnego żądania Wnioskodawców	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny

	zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie	
2. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk, polegające na dowolnej ocenie dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, a w konsekwencji – błędne przyjęcie, że zasądzona kwota <u>zadośćuczynienia</u> jest kwotą odpowiednią	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	
3. rażące naruszenie §17 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, poprzez jego niezastosowanie, polegające na pominięciu dyspozycji tego unormowania i błędnym zasądzeniu na rzecz Wnioskodawców – tytułem kosztów zastępstwa procesowego – jednej opłaty tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, gdy powinno być w to miejsce zasądzone na rzecz każdego z Wnioskodawców po jednej opłacie z tytułu ustanowienia pełnomocnika	☒ zasadny ☐ częściowo zasadny ☐ niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<u>ad.1</u> Na wstępie należy podkreślić, że stanowisko skarżącego odnośnie omawianego zarzutu apelacyjnego nie było jasne i konsekwentne.		

W treści apelacji pełnomocnik kwestionował bowiem jedynie charakter zasądzonych odsetek (ustawowe, zamiast ustawowych za opóźnienie), wyraźnie wskazując we wniosku odwoławczym, że domaga się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Natomiast w piśmie procesowym z 22.05.2020 r. (k.296-301) skarżący sugerował już, że niewłaściwy jest także punkt czasowy, od którego mają być naliczane odsetki, wskazując – w miejsce dnia uprawomocnienia się wyroku - na dzień zgłoszenia żądania (str. 5 pisma). Co oczywiste, z uwagi na terminy procesowe przewidziane na zgłaszanie zarzutów apelacyjnych, stanowisko skarżącego należało dekodować z treści wniesionej w sprawie apelacji.

Niezależnie od opisanych wyżej nieścisłości w stanowisku procesowym skarżącego, Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości, że podnoszone zarzuty w omawianym zakresie są bezzasadne, zaś rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku, tj. zasądzenie odsetek ustawowych od dnia uprawomocnienia się wyroku, jest prawidłowe i znajduje oparcie w przepisach prawa oraz utrwalonym orzecznictwie.

Podstawy prawnej należy tu poszukiwać (na obecnym etapie postępowania) w dyspozycji art. 455 kc, a nie – jak błędnie przyjmuje skarżący – w treści art. 481 § 1 kc. Sąd odwoławczy w pełni akceptuje pogląd, zgodnie z którym orzeczenia wydane na podstawie art. 8 ust. 1 tzw. „ustawy lutowej” stają się wykonalne dopiero po uprawomocnieniu się i z tą chwilą

można przyjąć, że Skarb Państwa powinien spełnić świadczenie. Tym samym z właściwości zobowiązania Skarbu Państwa do wypłaty odszkodowania i zadośćuczynienia wynika, że terminem spełnienia świadczenia (art. 455 kc) jest data uprawomocnienia się orzeczenia (por. wyrok SA we Wrocławiu z 19.08.2015r., II AKa 182/15, LEX nr 1843389). W konsekwencji – Sąd, uwzględniając wniosek, zasądza od Skarbu Państwa odszkodowanie lub zadośćuczynienie wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia zasądzającego tę należność (por. wyrok SA w Warszawie z 3.06.2013 r., II AKa 149/13, LEX nr 1331123, wyrok SA w Katowicach z 10.11.2010r., II AKa 323/10, LEX nr 1271859 oraz uchwała SN z 10.12.1991r., I KZP 35/91, LEX nr 20494). Pogląd przeciwny, nietrafny, wskazujący na art. 481 kc oraz na dzień wpływu wniosku do sądu, zaprezentowany jeszcze przed wejściem w życie „ustawy lutowej” (postanowienie SN z 17.01.1990r., IV KZ 148/89, LEX nr 1628936), uznać należy za zdecydowanie odosobnione.

Na dzień wyrokowania (zarówno w I, jak i w II instancji) Skarb Państwa nie opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego ustalonego w treści zaskarżonego wyroku. Odsetki są należne tylko za okres opóźnienia świadczenia wymagalnego rozpoczynający się z chwilą prawomocności orzeczenia sądowego, stanowiącego podstawę do zapłaty (wyrok SA w Krakowie z dnia 4 października 2007 r., II AKa 148/07, KZS 2007, z. 10, poz. 60). Reguły tej, wynikającej z dyspozycji art. 481 k.c., nie podważył bynajmniej Sąd I instancji w treści swojego rozstrzygnięcia

(choć winien w tym zakresie zastosować brzmienie ustawowe). Wyplata zasądzonego prawomocnie zadośćuczynienia, jako świadczenia o charakterze pieniężnym, podlega zatem rygorom określonym w art. 481 k.c.

ad. 2

Podobnie nie zasługuje na uwzględnienie zarzut apelacyjny dotyczący błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, mającej w konsekwencji prowadzić do zasądzenia nieprawidłowej (zbyt niskiej) kwoty z tytułu zadośćuczynienia (pkt V i XI wyroku). Podkreślić już w tym miejscu należy, przygotowując grunt dla dalszych rozważań, że sama skarżąca przyznaje, że Sąd I instancji prawidłowo wymienił te elementy stanu faktycznego, które powinny być wzięte pod uwagę przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, jednakże – jej zdaniem – nieprawidłowo zważył te okoliczności, co doprowadziło do „zbagatelizowania krzywdy represjonowanego” (str. 4 apelacji). Sąd Apelacyjny nie podziela tej ostatniej oceny. Uważna analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku przekonuje bowiem, że Sąd Okręgowy, w sposób skrupulatny i nad wyraz dokładny, najpierw wymienił okoliczności istotne z punktu widzenia wysokości ustalanego zadośćuczynienia, a następnie rozważył ich wpływ na ostateczną wysokość zasądzanego świadczenia pieniężnego, ze swej istoty opartego na swoistym wyczuciu sędziowskim (z uwagi na swój nieuchwytny charakter). Rozważania te prowadzono – z jednej strony – mając na względzie kwoty zasądzone w

innych, podobnych rodzajowo sprawach (co prowadzi do realizacji postulatu równości obywateli wobec prawa), z drugiej zaś – mając na uwadze indywidualny, niepowtarzalny charakter każdej sprawy, w której to rozmiar krzywdy musi być oceniany na podstawie zebranych w sprawie dowodów, z uwzględnieniem cech osobistych każdej niesłusznie pozbawionej wolności osoby.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy odpowiednio rozważył i wyważył niewątpliwie dramatyczne okoliczności towarzyszące dwukrotnemu pozbawieniu wolności W. Ł. (1) (w latach 1948-1954) i osadzeniu go w nieludzkich warunkach panujących wówczas w zakładach karnych powojennej Polski. Trafnie wskazał na jego sytuację rodzinną oraz cierpienia fizyczne i psychiczne towarzyszące osadzeniu. Okoliczności te, a ściślej – ich katalog, jako czynniki istotne w sprawie o zadośćuczynienie – jak wyżej zaznaczono – nie były kwestionowane w apelacji, a zatem

nie ma potrzeby ich szerszego omawiania. Prawidłowo też Sąd meriti uznał, że o ile zachorowanie przez W. Ł. (1) na astmę zostało w toku prowadzonego postępowania dowodowo powiązane z faktem niesłusznego pozbawienia wolności, o tyle podnoszone we wniosku problemy związane z jego kondycją psychiczną (zespół stresu pourazowego) nie zostały wystarczająco i bezspornie dowiedzione, zaś ciężar dowodu spoczywał w tym zakresie na stronie wnioskującej, co trafnie podkreślił Sąd I instancji. Tym samym wysokość zadośćuczynienia

nie mogła być na tej podstawie dodatkowo podwyższona.

Podobnie jak i Sąd Okręgowy, także Sąd odwoławczy nie kwestionuje wkładu W. Ł. (1) wniesionego w proces walki środowisk patriotycznych o odzyskanie przez Polskę pełnej suwerenności w czasach powojennego zniewolenia, wkładu okupionego niezwykle ciężkim cierpieniem i poświęceniem. Wszystkie te przesłanki zostały szczegółowo opisane i omówione w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji. Niemniej jednak należy uznać, że przyjęte w zaskarżonym wyroku kwoty zadośćuczynienia – odpowiednio 87.000 zł i 1.560.000 zł – w sposób właściwy i proporcjonalny do ustalonych w sprawie okoliczności zapewniają realizację idei zapisanej w dyspozycji art. 8 ust. 1 Ustawy z 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa polskiego (zwanej potocznie „ustawą lutową”). Nie sposób zgodzić się w tym miejscu z autorką apelacji, że kwoty te są w istocie „symboliczne”. Niewątpliwie, z uwagi na ponadprzeciętny charakter krzywd doświadczanych przez W. Ł. (1) podczas niesłusznego pozbawienia go wolności, kwoty przyznanych świadczeń lokują się na obiektywnie dość wysokich poziomach, jednak jest to poziom w pełni uzasadniony (sprawiedliwy) i pozwalający na odczuwalne, realne finansowo, zrehabilitowanie cierpienia ojca wnioskodawców, których to cierpienie przecież na konkretne kwoty – co oczywiste – przeliczyć nie sposób. Skarżąca polemizuje w tym zakresie (w bardzo emocjonalnej formie) z poprawnymi ustaleniami i ocenami poczynionymi przez Sąd Okręgowy,

nie przytaczając istotnych argumentów merytorycznych, nie wykazując konkretnych błędów w rozumowaniu zaprezentowanym w uzasadnieniu wyroku, lecz opierając zasadniczo swą argumentację na wielokrotnie (na różne sposoby) powtarzanej tezie o patriotycznych walorach zachowania W. Ł. (1) i pożądanej wdzięczności wobec niego z tego tytułu ze strony ogółu społeczeństwa żyjącego obecnie w wolnej Polsce. Jak trafnie zauważył prokurator w treści wniesionej w sprawie odpowiedzi na apelację, tego rodzaju narracja – uwzględniona przecież w treści zaskarżonego rozstrzygnięcia – nie może jednak uzasadniać zarzutu pod adresem zaskarżonego wyroku i podważać wysokości zasądzonych na rzecz wnioskodawców zadośćuczynienia.

Nadto należy podkreślić, że w uzasadnieniu apelacji pełnomocnik wnioskodawców zasadniczo powtarza te same argumenty, które były już prezentowane w toku prowadzonego postępowania (we wniosku oraz w postępowaniu rozpoznawczym), a które – co już sygnalizowano wyżej – były przedmiotem wnikliwej analizy tego Sądu. Chodzi tu m.in. o warunki pobytu w zakładzie karnym, sposób traktowania więźniów politycznych, stosowane tortury, niepewność co do daty wyjścia z izolacji, sytuację rodzinną W. Ł. (1), jego przeświadczenie o braku przestępności jego działania, konsekwencje zdrowotne oraz społeczne osadzenia.

Jako całkowicie bezzasadne, a nawet ocierające się o nadużycie, ocenić należy w tym kontekście twierdzenia autorki apelacji, jakoby „przyznanie tak niskiej

kwoty zadośćuczynienia stanowiło dla Wnioskodawców kolejne pokrzywdzenie i umniejszenie cierpień ich ojca oraz wagi jego zasług, a także po raz kolejny, poprzez działania organów państwowych, odbierało mu godność jako jednostce”. Zdaniem skarżącej – jak się wydaje – wnioskodawcom w tego typu sprawach należy przyznawać każdą kwotę zgłoszoną w żądaniu, ponieważ – jak podaje – „niestosownym jest wskazywać, że żądana kwota zadośćuczynienia jest nadmierna, ponieważ logicznym jest, że nikt nie chciałby przeżyć tego, co W. Ł. (1)” (str. 8 apelacji). Sąd Apelacyjny, podobnie jak i Sąd I instancji, nie podziela takiego zapatrywania na sposób interpretacji zapisów „ustawy lutowej”.

ad. 3

Zarzut uznano za całkowicie zasadny. Z brzmienia §17 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych wynika bowiem, że za reprezentowanie w tym samym postępowaniu kilku osób pobiera się opłatę od każdej z tych osób. Przepis ten – co wynika wprost z jego brzmienia – ma zastosowanie do spraw opisanych w paragrafach 11-13 wymienionego rozporządzenia, a zatem i w sprawach wynikających z przepisów o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (par. 11 ust 6). Z kolei w art. 13 „ustawy lutowej” przewidziano, że koszty postępowania w sprawach

objętych ustawą, w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika, ponosi Skarb Państwa. W tej sytuacji Sąd I instancji winien zasądzić na rzecz każdego z wnioskodawców po jednej opłacie z tytułu ustanowienia pełnomocnika, tj. po 336 złotych na każdego z czterech wnioskodawców (z uwzględnieniem dodatkowych terminów rozprawy), nie zaś jedną opłatę podzieloną na cztery równe części.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zasądzenie:

1) w punktach III, IV, IX i X odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,

2) na rzecz wnioskodawców dalszych kwot, w wysokości po 111.719,70 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na skutek wykonania orzeczenia w sprawie Pr.1830-48 byłej Wojskowej Prokuratury Rejonowej w Krakowie, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, na rzecz każdego z nich,

3) na rzecz wnioskodawców dalszych kwot w wysokości po 1.995.253,30 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę na skutek wykonania orzeczenia w sprawie Sr.789/49 byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Krakowie, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, na rzecz każdego z nich,

4) zasądzenie w punkcie XIII na rzecz wnioskodawców dalszej kwoty

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>w wysokości 1.008 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za I instancję, tj. kwoty po 252 zł na rzecz każdego z nich,</p> <p>5) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz każdego z wnioskodawców kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego – wg norm przepisanych</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nr 1 nie został uwzględniony, co jest konsekwencją braku uwzględnienia zarzutu apelacyjnego nr 1 (dot. zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie).</p> <p>Wnioski nr 2 i 3 nie zostały uwzględnione, ponieważ Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu nr 2, dotyczącego wysokości zasądzonych kwot z tytułu zadośćuczynienia (za okres tymczasowego aresztowania oraz za okres wykonania kary pozbawienia wolności).</p> <p>Wniosek nr 4 uznano za zasadny, co jest konsekwencją podzielenia zarzutu nr 3 (dotyczącego konieczności przyznania kosztów zastępstwa procesowego odrębnie na rzecz każdego z wnioskodawców).</p> <p>Wniosek nr 5 dotyczy kosztów postępowania odwoławczego (o czym niżej).</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- pkt III, IV, V, IX, X, XI	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
- brak uwzględnienia zarzutów apelacyjnych odnoszących się do wymienionych punktów wyroku (zarzuty nr 1 i nr 2), a także brak uchybień w tym zakresie, które podlegałyby uwzględnieniu z urzędu w toku postępowania odwoławczego	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
• pkt XIII	
Zwiąże o powodach zmiany	
Zmiana wynika z uwzględnienia zarzutu apelacyjnego nr 3, tj. uznania, że błędne było przyznanie wnioskodawcom tylko jednej opłaty z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika, zaś prawidłowo należało zasądzić opłatę w pełnej kwocie na rzecz każdego z nich. Z tego powodu zmieniono zaskarżony wyrok w punkcie XIII w ten sposób, że – w miejsce dotychczasowego rozstrzygnięcia - zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców kwotę 1.344 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w I instancji, tj. po 336 złotych na rzecz każdego z wnioskodawców (zgodnie	

z wnioskiem skarżącej, która nie wносиła o zasądzenie opłaty w wysokości wielokrotności stawki minimalnej).

Zasądzona kwota uwzględnia fakt, że rozprawa przed Sądem I instancji była prowadzona na kilku terminach.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt III	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców kwotę 960 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w II instancji, tj. po 240 złotych na rzecz każdego z wnioskodawców, co wynika z § 11 ust. 6 oraz § 17 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r, poz. 265). Skarżąca nie wносиła o ustalenie opłaty w stawce stanowiącej wielokrotność stawki minimalnej. Art. 13 “ustawy lutowej” stanowi, że koszty postępowania w sprawach objętych tą ustawą – w tym, z tytułu ustanowienia pełnomocnika - ponosi Skarb Państwa.
pkt IV	Pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego (poza opisanymi wyżej kosztami zastępstwa procesowego) obciążono również Skarb Państwa, ponieważ art. 13 “ustawy lutowej” stanowi, że koszty postępowania w sprawach objętych tą ustawą – w tym, z tytułu ustanowienia pełnomocnika - ponosi Skarb Państwa. Wobec takiego brzmienia ustawy należy przyjąć, że reguła ta dotyczy kosztów powstałych w okresie od wszczęcia do prawomocnego zakończenia postępowania - w sprawach zarówno o uznanie orzeczeń za nieważne, jak i o odszkodowanie i zadośćuczynienie (por. postanowienie SA w Białymstoku z 24.04.1996 r., sygn. akt WKK 50/96, OSAB 1996/2/25).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawców		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wysokość zadośćuczynienia, odsetki ustawowe, koszty zastępstwa procesowego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść # na niekorzyść	☐ w całości		
☒ w części	#	co do winy	
#	co do kary		
☒	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
[x]	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
[]	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	[x]
		zmiana